

ὀπισθεν, καὶ ὁ θεατὴς ἐμβαινεὶν εἰς εὐρύχωρον καὶ περικαλλῆ αὐλὴν μ' ἓνα θαλάμον ἑκατέρωθεν. Ἄλλοι θαλάμοι παρὰ τούτους δὲν ὑπῆρχον, ὥστε ἦσαν ἀρκετὰ εὐρύχωροι, καὶ ἐπειδὴ ὑπὸ τὴν ὄροφὴν δὲν ἦτον ἄλλη στέγη, ἦσαν καὶ ὑψηλότατοι.

Εἰς ἓνα τῶν θαλάμων τούτων, ὁ ὁποῖος ἦτον ὁ κοιτῶν, ἐβλεπέ τις τράπεζαν μὲ καθρέπτην, κόνεις παντὸς εἶδους, μυρωδικὰ, φιάλας, ποτήρια, ὠρολόγιον, ἐν ζευγάριον κηροπηγίων καὶ κηρῶν, ὅλα ἐκ πάγου· ἐνίοτε οἱ τὸ φαινόμενον κηροί, ἀλειφόμενοι μὲ νάφθαν, ἀνάπτοντο χωρὶς νὰ διαλύωνται. Ἐμπροσθεν τῆς τραπέζης ἦσαν τεθειμένα δύο μικρὰ σχήματα ὡς ἔδραι, καὶ κάτοπτρον ἐκρέματο εἰς τὸν τοῖχον. Εἰς τὸ ἄλλο ἡμισυ τοῦ θαλάμου ἦτον ὁ κράββατος, μὲ στρώμα, προσκεφάλαια, καὶ ἐπάπλωμα, καταπετάσματα περικαλλῶς εἰργασμένα, καὶ ἄλλα ἐπιπλα. Δεξιόθεν ἦτον ἐστία, κομψῶς γεγλυμμένη, ἐντὸς δὲ ἦσαν δαυλοὶ ἐκ πάγου, τοὺς ὁποῖους κάποτε ἤλειφον μὲ νάφθαν καὶ ἀναπτον. Ὅλα τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ κοιτῶνος ἦσαν ἀναλόγως παρεσκευασμένα.

Ὁ ἄλλος κυριώτερος θάλαμος ἐμπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ τὸ ἐστιατόριον· ἐνταῦθα ἦτο τράπεζα μὲ εὐμορφον ὠρολόγιον, τοῦ ὁποῖου οἱ ἐκ πάγου τροχοὶ ἐβλέποντο διὰ μέσου τῆς διαφανοῦς θήκης. Ἐνθεν κάκειθεν ἦσαν σκίμποδες ἢ σοφάδες περικαλλῶς γεγλυμμένοι, καὶ δύο μεγάλοι ἀνδριάντες ἦσαν τεθειμένοι εἰς τὰς γωνίας τοῦ θαλάμου, ἐκτὸς ἄλλων ἐπίπλων.

Ἐνταῦθα παύει ἡ περιγραφὴ τοῦ παμμεγέθους τούτου παιγνίου, τὸ ὁποῖον κατ' ἀλήθειαν ἦτο προσωρινόν, ὅσον ἐφαίνετο διαρκές·—τοῦ παλατίου, τὸ ὁποῖον, πρὸ ὀλίγου ρεῦμα ὄν, μετ' ὀλίγον πάλιν εἰς ρεῦμα μετετέραπη. “Ἐνόσω διήρκει τὸ ὑπερβολικὸν ψύχος,” λέγει ὁ Ῥώσσοσ συγγραφεὺς, “τουτέστιν ἀπ' ἀρχῆς Ἰανουαρίου ἕως εἰς τὰ μέσα Μαρτίου, τόσον χρόνον ἴστατο ἡ παράδοξος αὕτη οἰκοδομή· ἀλλ' ἔπειτα ἤρχισε νὰ κλίνη πρὸς τὸ νότιον πλευρὸν, καὶ βαθμηδὸν διελύθη.”

Ο ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΗΣ, ὅστις ἔφερε γάλα εἰς τὴν οἰκίαν μου, τόσον ἐπλούτησεν, ὥστε παρήτησε τὸ ἔργον του, ἠγόρασεν οἶκον, ἐστόλισεν αὐτόν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ περάσῃ τὸν ἐπίλοιπον βίον ἐν ἡσυχίᾳ· ἀλλὰ βαρυνθεὶς τὴν ἀργίαν μετεπώλησε τὸν οἶκον, καὶ ἐστράφη πάλιν εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖόν του.

Πῶς νὰ διάγωμεν χρηστὸν βίον;—Μὴ πράττοντες ὅ,τι καταχρῶμεν εἰς ἄλλους.

ΕΚΛΟΓΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ.—Γονεῖς καὶ φίλοι πολλάκις λησμονοῦν ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ ἦναι τὸ μέλλον ἐπάγγελμα τῶν τέκνων των, ἢ ἄλλων ἐπιτροπευομένων μεираκίων, εὐυπόληπτον μόνον ἢ ἐπικερδές, ἢ τοιοῦτον εἰς ὁποῖον νὰ ἐπιτύχωσι διὰ τῆς τοῦ οἴκου αὐτῶν ἐπιτρόφης· πρὸς τούτοις, ἀρμόζει νὰ ἐμβαινώσιν εἰς τὸν λογαριασμὸν τὰ προτερήματα, ἢ διάθεσις, ἢ φυσικὴ πνευ-

ματικὴ ἐπιρρέπεια τοῦ ἀμέσως ἐνεχομένου ἀτόμου· διότι, ἂν τὸ οὐσιωδέστατον τοῦτο παραλειφθῆ εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς των, τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι, ἂν ἔχῃ ἀτομικότητα χαρακτῆρος, θέλου σμικρύνειν τὴν εὐδαιμονίαν του, ἐνῶ πάσαις δυνάμεσι προσπαθοῦν νὰ τὴν αὐξήσωσι.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

ΤΟΝ χαρακτῆρα τῆς κοινωνίας ὁπουδήποτε καὶ καθ' οἰανδήποτε χρόνον περίοδον ἐμπορεῖ τις μὲ ἀρκετὴν ἀκρίβειαν νὰ γνωρίσῃ, παρατηρῶν εἰς ποίαν τάξιν ἀνθρώπων ἀποδίδεται ἡ μεγαλητέρα ὑπόληψις. Ἐὰν ὑπό τινος λαοῦ αἱ γυναῖκες ἐξευτελίζωνται, καὶ περιφρονῶνται, καὶ ἀναγκάζωνται νὰ ὑποφέρωσιν αὐστηροὺς κόπους, τῶν ὁποίων οἱ ἄνδρες οὔτε γίνονται συμμέτοχοι, δύναται τις μετὰ βεβαιότητος νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἐσχάτη βαρβαρότης κυριεῖται τὸν λαὸν τοῦτον. Ἡ τῶν γυναικῶν ἀνύψωσις εἰς τὸν κοινωνικὸν βαθμὸν εἶναι ἀπὸ τὰ πρότιστα τεκμήρια τοῦ πολιτισμοῦ. Ὅπου τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ὀλίγον ἐπροχώρησε, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅπου ἀγροικία ἐπικρατεῖ, ἐκεῖ θαναμάζεται μᾶλλον ἡ πολεμικὴ ἀρετὴ, καὶ ὁ στρατηγὸς γίνεται νομοθέτης ἐνταυτῷ καὶ πολιτικός. Ἡ δύναμις τοῦ λόγου καὶ τῆς ὑπολήψεως εἶναι ἀκόμη ἀσήμαντος ἐνταῦθα, καὶ ἀπαιτεῖται ἡ αὐστηρὰ ἐξουσία τῆς ῥομφαίας. Εἰς ἄλλην ἐποχὴν ἴσως ἐπικρατεῖ μᾶλλον τὸ ἱερατεῖον. Οὗτος εἶναι ὁ αἰὼν τῆς δεισιδαιμονίας, καθ' ὃν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔμαθον νὰ συλλογίζωνται ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἕκαστος, ἀλλ' ἔχουσι ναρκωμένας τὰς νοητικὰς δυνάμεις· ἐξακολουθεῖ δὲ, ἕως ν' ἀπαλλαχθῶσι τῆς πνευματικῆς ταύτης δουλείας. Εἰς κατάστασιν τῆς ἀνθρώπινου κοινωνίας ἔτι μᾶλλον προχωρημένην, ἀναγνωρίζονται τὰ δικαιώματα τῆς ἐργασίας καὶ τῆς βιομηχανίας, καὶ ἀρχίζουν αὐταὶ νὰ τάσσωνται εἰς τὸν ἀνήκοντα βαθμὸν, καὶ νὰ ἐκτιμῶνται ἀναλόγως τῆς ἀξίας των. Κατὰ τὸν αἰῶνα τῆς στρατιωτικῆς ὑπεροχῆς, ὁ ἔμπορος, ὁ χειροτέχνης, καὶ ὁ γεωργὸς θεωροῦνται μετὰ περιφρονήσεως, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματά των λογίζονται ὡς θέτοντα αὐτοὺς ἔξω τῆς σειρᾶς τῶν εὐγενῶν καὶ γενναίων αἰσθημάτων. Ἡ παρακμὴ τοιαύτης ἀλόγου καὶ ἀθεμελιώτου δοξασίας εἶναι θρίαμβος, κατορθωτὸς μόνον ὑπὸ ἀνωτέρου πολιτισμοῦ καὶ πλεόν ἐκτεταμένης διάδοσεως τῶν φώτων. Ὑπάρχει δ' ἀκόμη ἐν Εὐρώπῃ ἡ τοιαύτη πρόληψις, καίτοι εἰς στενὸν κύκλον περιορισμένη, καὶ αὐτὸν ταχέως συστελλόμενον κατὰ τὸ διάστημα τῆς παρελθούσης πεντηκονταετηρίδος. “Πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν,” λέγει ὁ Σισμόνδης εἰς τὰς περὶ Πολιτικῆς Οἰκονομίας Μελέτας του, “ἐνεργεῖται εἰς τὴν δημόσιον ὑπόληψιν μεταβολὴ ὡς πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν βιομηχανίαν, ἐνελεστετέρα τῆς ἤδη γενομένης ὡς πρὸς τὰ πολιτικὰ δικαιώματα. Ἐγνωρίσθη, διεκηρύχθη ὑπὸ τῶν φιλοσόφων, ὅτι ἡ βιομηχανία εἶναι ἡ μεγάλη εὐεργετικὴ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ βιομηχανία ἔκτοτε μέχρι